

лонско движение. Погледнешъ на Джерсей — тамъ стотини фабрични комини стрѣлятъ къмъ небото и разстилатъ димни пластове надъ цѣлия градъ и вѣчно този димъ се люлѣе лѣниво надъ грамаднитѣ фабрични постройки и рѣси сажди по стрѣхитѣ, по улицитѣ и по дихателнитѣ органи на жаднитѣ Янки. Обърнешъ се на дѣсно — отпрѣдѣ ти колосалния Бруклински мостъ като че дрѣме, обгърнатъ въ тънка прозрачна мъгла, и не се стрѣска нито отъ оглушителния писъкъ на безбройнитѣ кораби, които сноватъ подъ гиганскитѣ му сводове, нито отъ ежеминутнитѣ тренове, които порятъ гърдитѣ му; а пъкъ хилядитѣ Янки, които сноватъ по огромния му корпусъ, той и не забѣлѣзва даже — тѣ сж толкова безконечно малки въ сравнение съ този колосъ, произведение на сжщитѣ тѣзи микроскопически двуноги животинки, — щото и пѣтника, който стои подъ моста за първъ пѣтъ, не забѣлѣзва никакво движение; трѣбва внимателно да се взрѣшъ, за да видишъ, какъ хвърчатъ треноветѣ, и какъ пѣлзатъ хората по моста отъ Нью-Йоркъ къмъ Бруклинъ и обратно. Прѣди да спрѣ парахода ни на своята станция, — спира всрѣдъ пристанището. Съ едно малко, колкото дълго, толкова и високо, параходче пристигатъ митническитѣ власти. Пѣтниците отъ първитѣ два класа се поканватъ въ салона на I. класъ, гдѣто митническитѣ чиновници извършватъ нѣкои неотѣгчителни формалности.

Приблжихъ се и азъ до чиновника. Той ме попита, какъ ми е името. Като чу фамилия съ окончание на „off“, той избърбори: „Вие сте Русинъ?”

— Не, азъ съмъ Българинъ.